

VIRÖS LOBOGÓ

Az RMP Arad városi és rajoni bizottsága, a városi és rajoni néptanács lapja

XVI. évfolyam,
4830. szám
4 oldal,
20 bani
Szombat,
1960.
september 17.

Gheorghe Gheorghiu-Dej elvtárs üzenete a „Baltika” motoroshajó fedélzetéről

Szívből köszönjük a küldött-ségünk sikeres munkájára vonatkozó hazai jókívánságokat. Itt, az óceán vizein, sok ezer kilométernyi távolságra hazánktól mely örömmel töltöttek el bennünket az ország dolgozóinak sikereire vonatkozólag nap mint nap hozzánk érkező hírek. Mint tudjátok, a Baltika motoroshajóval együtt vagyunk Hruscsov elvtárral és más közeli barátainkkal — más szocialista országok küldöttjeivel; igen kellemesen utazunk, mind-

annyian egészségesek vagyunk és jó a hangulatunk. Biztosítjuk a dolgozókat, hogy az ENSZ-közügylés XV. ülésén — amely minden bizonnyal a legjelentősebb ülés lesz a világszervezet egész eddigi történetében — becsülettel teljesíteni fogjuk kötelességünket, amellyel a Nagy Nemzetgyűlés és egész népünk felruházott bennünket. A Szovjetunió küldöttségével, a többi szocialista ország és az összes békeszerető államok küldöttségeivel egy-

temben minden lehetőséget fogunk követni, hogy az ENSZ ülésén szakszerűen hozzájáruljunk a nagy nemzetközi kérdések — és elsősorban a legégetőbb kérdés: az általános és teljes leszerelés kérdése — megoldásához. Meg vagyunk győződve arról, hogy hazánk minden dolgozója figyelemmel és érdeklődéssel fogja követni az ENSZ-közügylés munkálatait és kívánunk nekik új, jelentős sikereket drága hazánk felvirágoztatását szolgáló tevékenységükben.

Gheorghe Gheorghiu-Dej

Sok sikert a béke küldötteinek

A szovjet „Baltika” motoroshajó már napok óta az Atlanti-óceánon hajózik. Fedélzetén a Szovjetunió és más szocialista országok küldöttjei, köztük hazánké is. Népeink békéjéért és az ENSZ-közügylésre.

A központi és helyi sajtó tudósításából mi a Dimitrov gyár munkásai, technikusai és mérnökei értesülünk arról, hogy a küldöttek, amelyek a motoroshajón utaznak, elmélyülten készülnek az ENSZ-közügylésre. Üzemükben különböző típusú vagonokat gyártunk. Munkánkkal igyekszünk hozzájárulni a III. pártkongresszuson megjelölt nagyszabású feladatok valóra váltásához. Tudjuk, hogy a boldog, gondtalan élet biztosításához bekérez van szükség. Ezért támogatjuk pártunknak és kormányunknak a békes egy-más mellett élését alapuló külpolitikáját.

Biztosak vagyunk abban,

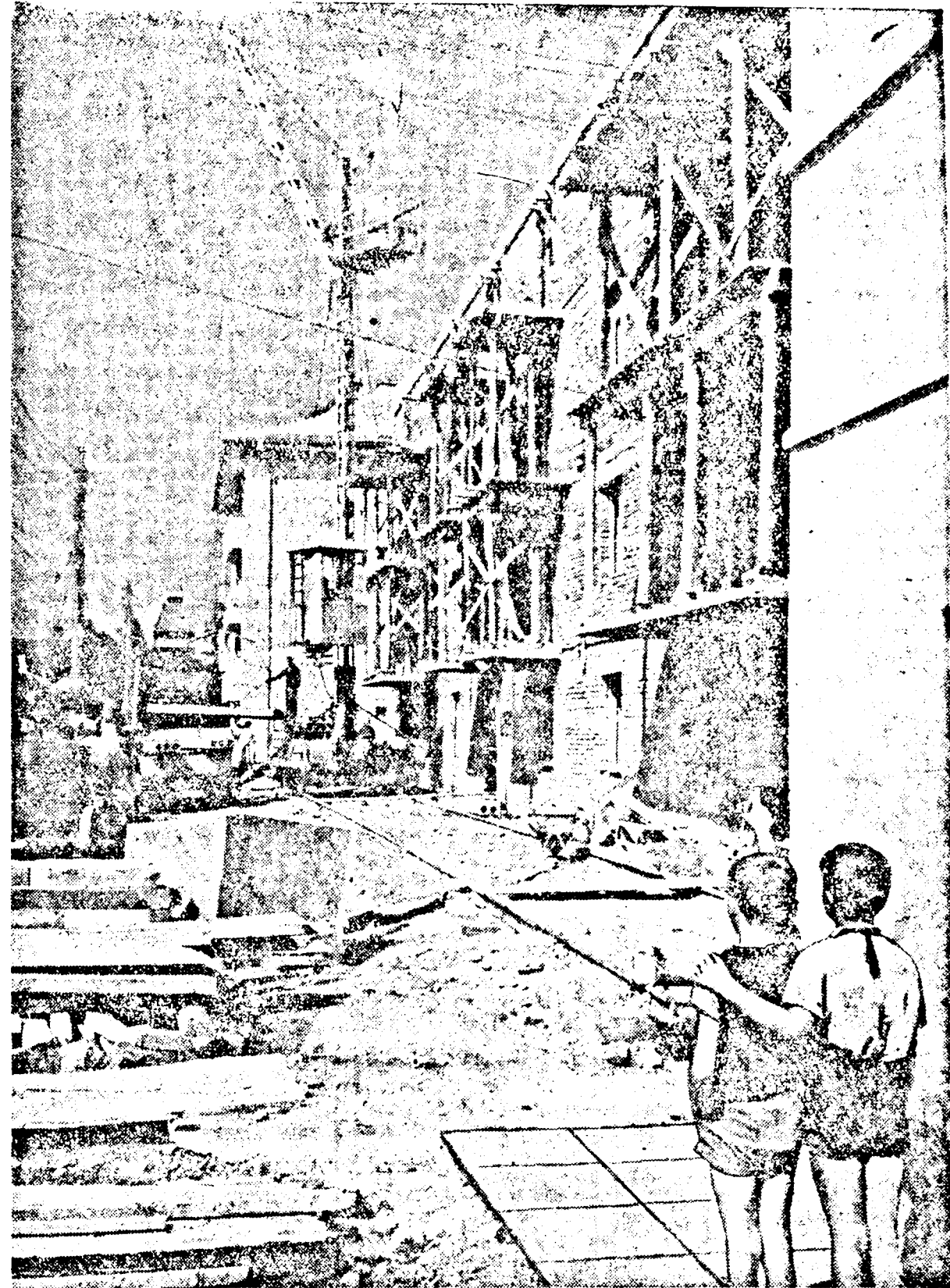
Porst Éva, a Vörös Trió gyár fehérmű osztályán átlagosan 20 százalékkal teljesít normán felül. Az egész részlegen szeretik és kedvelik szorgalmát, ügyességét.

A tengerészek jókívánságai

A bukaresti NAVROM rádióállomás rádiogramot kapott a Bécs közelében a Dunán hajózó Crisan hajó legénységétől. A rádiogram a következőképpen hangzik:

„Hazánktól távol, a Crisan hajó legénysége sikert kíván az ENSZ XV. ülésének részvevő román küldöttségének feladata teljesítésében. Stop! A hajó legénysége egyöntetűen az egész világ békéért harcoló becsületes emberei mellett áll!”

A CRISAN HAJÓ LEGÉNYSÉGE

„Látod, olyan nagy darut fogok én kezelni, ha megnövök...”

(Kelen Ferenc felvétele)

Országszerte megnyíltak az iskolák kapui

Szeptember 15-én, csütörtökön országszerte megnyíltak az iskolák kapui. A tanítást mindenütt szeretettel fogadták a növendékek.

A hegyek között vagy a tengerparton, falvakban, városokban, a tanítást mindenütt szeretettel fogadták a növendékek. A tanítást mindenütt szeretettel fogadták a növendékek.

kontak be, mint tavaly s ezzel 2,2-szer haladtak túl a középiskolákba belátrkozott növendékek számát. Annak érdekében, hogy még jobban megerősítsék a kapcsolatot az iskola és a gyakorlati munka között, a tantervben több tanórát irányoztak elő az ipari és mezőgazdasági termelés elemi ismereteinek oktatására, valamint jelentős számú tanórát a műhelyekben, vagy a mezőgazdaságban folytatandó gyakorlati munkára, asze-

rint, hogy az illető iskola melyen vidéken működik. A tanulóknak ezenkívül több, mint 220 új laboratórium és iskolai műhely áll rendelkezésükre ebben a tanévben, ami lehetővé teszi a tanulóknak, hogy egyénenként fejlesszék képességeiket az általuk kedvelt szakmában. A pártnak és a kormánynak az oktatás iránti gondoskodásáról tanusodik a dolgozók életszínvonalának emelését célzó újabb intézkedés is, amelynek folytán a 2,298.000 I-VII-

osztályos tanuló ebben az évben ingyen kapja a tankönyveket az iskoláktól.

Az új tanév megnyitása alkalmából tartott iskolai ünnepeken a tanítást vezető tanárok és a növendékek megfogadták, hogy még nagyobb erőfeszítéseket tesznek a nevelőmunkában, illetve a tanulásban, becsülettel teljesítik a III. pártkongresszus irányelveinek az oktatás fejlesztésére vonatkozó célkitűzéseit.

Zelentés a szántóföldekről Mindenfelé törik a kukoricát

Rajonunk állami és kollektív gazdaságaiban napról-napra mind több helyen kezdődik meg a kukorica betakarítása. Ebben az évben mind az állami, mind a kollektív gazdaságokban nagy figyelmet fordítottak a kukorica agrotechnikájának alkalmazására. Csaknem az összes mezőgazdasági egységekben háromszor sőt négyszer kapálták meg a fontos növényt. Nagy területen vetették hibrid kukoricafajtákat. Ügyeltek arra, hogy az előző évekhez viszonyítva nagyobb növényterméket biztosítsanak hektáronként. S mind-ez — a kedvezőtlen időjárás ellenére is — biztosította, hogy rajonunk állami és kollektív gazdaságaiban növekedjen a hektárhozam.

gyelmet fordítanak a talajjavításra. Így például a monostori kollektív gazdaságban buza alá 77 hektáron 2.400 tonna, a sági kollektív gazdaságban 72 hektáron 1.400 tonna, a világosi-ban 136 hektáron 3.520 tonna, a vladimirescuiban 40 hektáron 1.940 tonna istállótrágyát terítették szét. Ugyanakkor mind több gazdaságban szórta a trágyát a buza vetése előtt. A többi között a szentmártoni kollektív gazdaságban 40 hektárra 4 tonna, a keresztelben 80 hektárra 20 tonna, a ságban 210 hektárra 45 tonna, a zádorlakiban 21 hektárra 6 tonna, a pankotai-ban 40 hektárra 10 tonna szuperfoszfát műtrágyát szórta a buza alá.

Az állami gazdaságokban 480 hektárról takarították be a kukoricát

A kukoricaátörésben az ötéves állami gazdaság dolgozói járnak elő jó példával. Ebben a gazdaságban már 288 hektáron takarították be a kukoricát. A világosi és az angyaluti állami gazdaságokon kívül, rajonunk minden állami gazdaságában megkezdtek a tengeri törést. Eddig 480 hektárról törték le a kukoricát.

A kollektív gazdaságokban is jól halad a munka

Napról-napra érkeznek a jelentések, hogy a kollektív gazdaságokban is megkezdtek a kukoricaátörést. A vladimirescu kollektív gazdaságban, amely elsőnek kezdte meg ezt a munkát, már 40 hektárról takarították le a kukoricát. Törnek már a mondorlaci, csicséri, vingarai s a kirtósi kollektív gazdaságokban is. A mondorlaci kollektív gazdaságban 24. a csicsériek 25, a vingaraiak pedig 20 hektár kukorica termését takarították be.

Gyorsítani kell a vetőszántás utamat

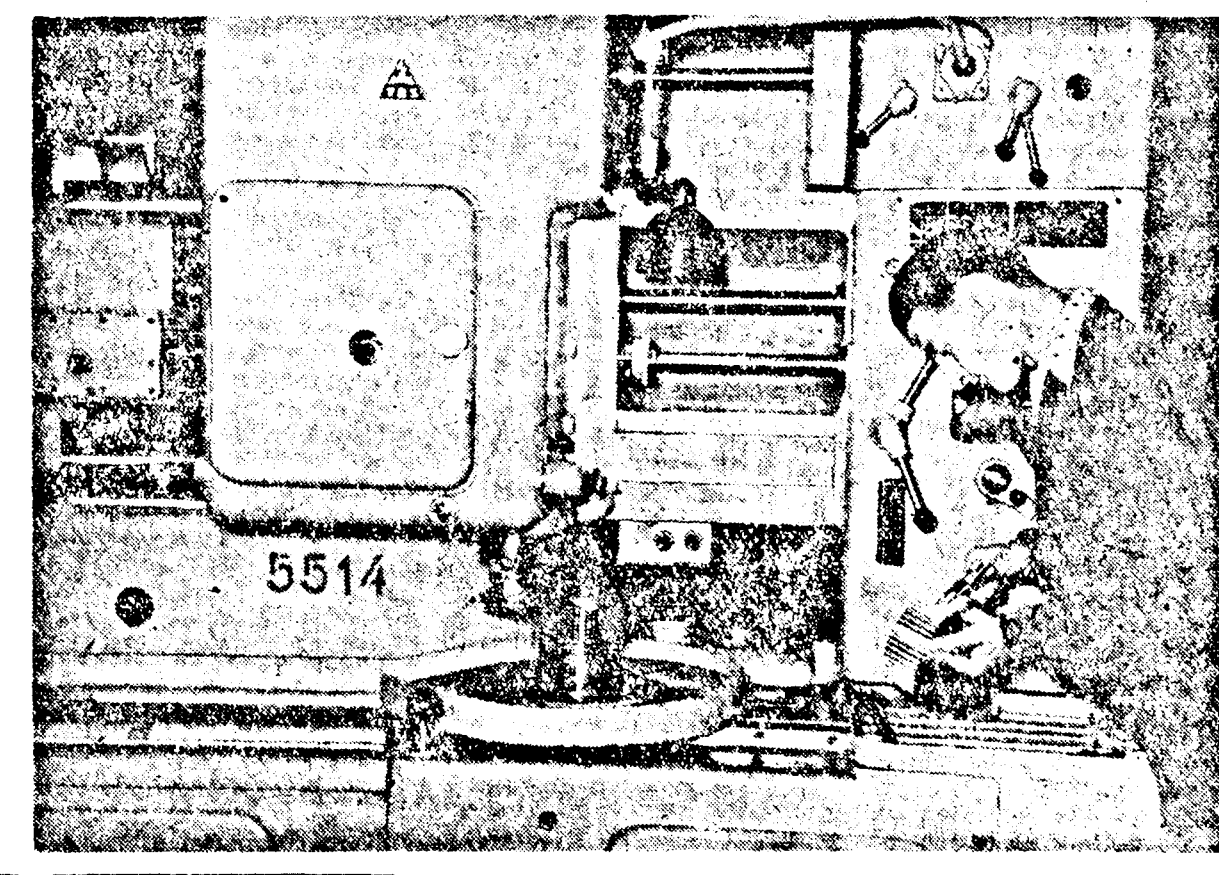
Megkezdődött az őszi vetés. Hogy ezt a munkát idejében és jó körülmények között végezték, szükséges, hogy állami és kollektív gazdaságaink minél nagyobb területen elvégezzék a vetőszántást.

tottak vetés alá. A legjobb eredményt a csásai állami gazdaság dolgozói érték el, ahol 565 hektárt szántottak fel. A vingarai állami gazdaságban 500, az ötenesiben 490, a vladimirescuiban 480 hektáron készítették elő a talajt az őszi vetésre. Lemaradás mutatkozik a világosi és angyaluti állami gazdaságokban, ahol még csak igen kis területen végeztek el e munkát. A világosi állami gazdaságban például csak 140 hektáron szántottak. Az említett állami gazdaságok vezetőtanácsainak haladéktalanul intézkedniük kell a vetőszántások, vagyis az őszi vetési munkákhoz jó körülmények között való elvégzése érdekében.

Kollektív gazdaságainkban is sokkal nagyobb figyelmet kell fordítani a vetési munkálatok előkészítésére. — a vetőszántás elvégzésére. Továbbra is a kirtósi, téregyházi, iratosi és a sági kollektív gazdaságok járnak elő jó példával ezen a téren. Ezekben a gazdaságokban már 200—250 hektáron elvégezték a vetőszántást. Nem mondhatjuk el ugyanazt a kirtósi, a világosi és más kollektív gazdaságokról, ahol az őszi vetőszántáshoz viszonyítva csak igen csekély mértékben végeztek el a vetőszántást. Általában réve rajonunk összes kollektív gazdaságában gyorsítani kell a vetőszántás utamat.

A bőséges terméshezam biztosítása érdekében

Most, a vetési munkálatok megkezdése előtt kollektív gazdaságaink még nagyobb fi-

Sok új gép érkezett az utóbbi időben a Ranghet szerszámgép gyárból, melyek üzemeltetésénél nagymértékben hozzájárul a termelékenység növeléséhez, a gyártott esztergapadok minőségének megjavításához. Az új gépek kezelését kiváló szakmunkásokra bízta. Képlékeny Neumer János fogaskerékmaros látható, amint az esztergapadok tőstengelyére szerelendő fogaskerék minőségét ellenőrzi. (Neumer János pontos munkájával érdemelte ki az élmunkás címet és ezért reábitzták egy új gép kezelését.)

Tanévnyitás rajonunk iskoláiban

Első nap az új középiskolában

A középiskola kapunyitása-nak híre még a nyáron bejárta Kirtóst. Szülők, gyermekek egyaránt alig várták szeptember 15-ét, amikor hivatalosan is átélhetik a tudás, a művelődés új otthonának küszöbét.

Ezen a szeptemberi reggelen a középiskola apraja-nagyja az iskolába sietett. Ünneplőbe öltözött szülők vezették kézen fogva az apróságokat, az elemi iskolás osztályos tanulókat. A nagyobacska gyermekek, a V., VI. osztályosok társakkal igyekeztek az iskola felé.

Felvirradt végre a várva-várt reggel. Ünneppontot jelentett ez nemcsak a gyermekeknek,

hanem az egész község népének. Az ünnepi megnyitón elhangzott beszédet, amelyet az iskola igazgatója, Cazan Petru elvtárs tartott, valamennyi tanuló jól emlékeztetővé tette.

Az új tanév fókuszolt ten-nivalókat ró az iskola tanári közössége, a diákokra egyaránt. Az új feladatoknak teljes mértékben eleget tudnak tenni, ha komoly munkával, felelősségtudattal már az első naptól szorgalmasan, kitartóan végzik munkájukat — mondotta az igazgató elvtárs ünnepi szavaiban. A tanévnyitón megjelent Rabotka István elvtárs, a rajoni néptanács végrehajtó bizottságának elnöke; Nánik László elvtárs, a rajoni néptanács tanfelügyelője; Tudose Stan elvtárs, a közéleti pártbizottság titkára; Curtu Traian elvtárs, a kirtósi néptanács végrehajtó bizottságának elnöke, négyosztályos tanuló, valamint az iskola tanuló.

Pankotán

Is korán reggel az iskola felé igyekeztek a gyermekek s az ünnepi szülők is. Nagy örömet okozott a reggelen a pankotai iskolásoknak, hiszen a tanévnyitón egyben a középiskola megnyitását jelentette itt is. Az új tanévtől kezdve tehát Pankotán is középiskola tárja szélesre kapuit, a tanulmánygyogyermekkel együtt az iskolában az örömtől telítődő szülők is, hogy ott legyenek az ünnepi iskolaaavatóson. Nagy örömmel fogadták Gligor Ioan igazgató elvtársnak azt a bejelentését is, hogy az I-VII. osztályos tanulókat az osztályokban átvehetik az ingyenes, vadonatúj tankönyveket.

A szünidő utolsó napján

Amikor a 4. számú villamos elhagyta a December 30-gyár előtti megálló, puffok arcu, szöke kislány foglalta el a mellettem megüresedett helyet. Nemsokára „jó szomszédként” szóba elegyedtem. Így tudtam meg a beszélő, értelmesen való, hogy a szomszédok nagy „ese-mény” előtt áll: most lép át elöször az iskola küszöbét. E-tének eme jelentős mozzanatát való együttérzésem — ugy-látszik — már az első pillanat-ban rokonszenvéssé tett előtte. S ennek köszönhetem, hogy megismerhettem édesanyját és testvérét.

anyal büszkeség Gligor Ioan, a csásai állami gazdaság dolgozóinak felesége ajkán. — A legkisebb is ügyes, talpraesett... — Eugenia nem a legkisebb. Otthon még van egy 4 és egy 2 éves kislányom. — Heten vannak összesen — teszi hozzá látva a csodálkozó somat. — Hét leány. Mind szófogadó, jó gyermek. Közülük 5 iskolás. Most voltunk bevásárolni az egyenruhák, kötények, iskolai felszerelések. Könyveket csak a két nyolcadikosnak kellett vennem. A három kisebb ingyen kapja az iskolában a könyveket. Azon a pénzen majd mást vehetek számukra. — S miközben beszél, szeme reménytel örömmel pillen meg gyermekeim, akik lelkes szorgalommal kezdik meg az új iskolaiévet.

Nagyobb figyelmet a tagjelöltek felvételére a nagyiratosi kollektív gazdaságban

Nálunk nincsenek olyan le-
hetőségek, mint másutt —
kezdi magyarázni Horváth
Géza elvtárs, a nagyiratosi kol-
lektív gazdaság pártalapszerve-
zetének titkára, amint a tagje-
löltek felvétele iránt érdeklő-
dünk.

Valóban ez a helyzet ná-
lunk — próbálta igazolni Ju-
hász Pál bürtör, az a tagjelöl-
tek felvétele terén létező hiá-
nyosságokat.

A nagyiratosi kollektív gazdaság
alapszervezete ugyanis a
beszámoló és vezetékszámlázó
közgyűlés óta csupán két tag-
jelöltek felvételével erősítette so-
rait. Ez pedig korántsem ki-
elégítő, ha figyelembe vesszük,
hogy — mint mindenütt — a
nagyiratosi kollektív gazdaság-
ban is vannak lehetőségek a
tagjelöltek felvételére. Mert
vannak! A hiba csupán az,
hogy a bürtör, Horváth Géza tit-
kár elvtárral az élen, nem for-
dított kellő figyelmet erre a
kérdésre. Arra a helytelen ál-
laponra helyezkedtek, hogy
a gazdaságban nincsenek fel-
tételék az alapszervezetnek új
párttagjelöltek felvétele után
való erősítésére. Késztelen,
hogy nem ez a helyzet. A gazda-
ságban ugyanis mintegy 80 ta-
gu IMSZ-szervezet működik.
Ezenkívül az alapszervezet
mellett 60 tagú pártönkivül-
ti tevékenykedik. Ime, a le-
hetőségek, de a bürtör elhanya-
golta mind az IMSZ-szervezet,
mind a pártönkivül-aktív tag-
jainak politikai nevelését. Ez
a magyarázata annak, hogy a
mult év végén tartott beszámó-
ló és vezetőségválasztó köz-
gyűlés óta mindössze két párt-
tagjelöltet vett fel a nagyirato-

Pártélet

vel és az arra érdemeiket be-
 kell vonni a tagjelöltek sorá-
ba. Ez a meghatározás azon-
ban általános és így a bürtör nem
következte nyomon, miként tel-
jesítik eszterny feladataikat a
párttagok. Pedig ha konkrétan
kijelöltek volna, hogy melyik
párttag melyik életről kollektí-
vára politikai nevelésével fog-
lalkozzék, akkor kétszázötven
nagyobb eredményről szám-
molhatnánk be. A gyakorlat
ugyanis bebizonyította, hogy
ha a párttagok rendszeresen
foglalkoznak a pártönkivül-
dolgok politikai nevelésével, ak-
kor a várt eredmények sem
maradnak el. Horváth Géza tit-
kár elvtárs például Gombás
Sándor nevelésével foglalkozott
és, tegyük hozzá, eredménye-
sen. Gombás elvtárs ugyanis
már kérte tagjelöltek felvételét.

A pártönkivül-aktívában
számos olyan elvtárs tevékeny-
kedik, akik példamutatóan vég-
zik az alapszervezettel kapott
feladatokat, mozgósítják a kol-
lektívistákat a munkában való
részvételre, stb. Így többek kö-
zött megemlíthetjük Lácát
Stefan, Bartha József, Kurucz

Zoltán és László Stefan elvtár-
sakat.

Amint a tények igazolják, a
nagyiratosi kollektív gazdaság-
ban is vannak lehetőségek az
alapszervezet sorainak erősíté-
sére. A hiba az, hogy a bürtör,
Horváth Géza titkár elvtárral
az élen, nem fordított kellő fi-
gyelmet a tagjelöltek felvéte-
lére. Ezt igazolja az is, hogy
vannak tagjelöltek, akiknek
már több hónapja lelt a je-
löltségi idejük, de még mindig
nem törték az alapszervezet
gyűlésének napirendjére a párt-
tagok sorába való felvételük
megvitatását.

Rajcsik István és Pál Mi-
hály elvtársaknak például még
májusban lelt a jelöltségi ide-
jük, de az alapszervezet eddig
még nem vitatta meg párttag-
felvételük kérdését. Sikse-
ges, hogy az alapszervezet bü-
rtörja minél előbb napirendre
tízza ezt a kérdést. Ugyancsak
szükséges az is, hogy alapszer-
vezeti gyűléseken elemezzék: mi-
ként foglalkozott az alapszer-
vezet sorai erősítésével. A bürtör
pedig jelöljön ki konkrét fel-
adatokat a párttagoknak, ne
általánosságban határozzák
meg a tevékenységüket, ne téves-
szem elő a feladatokat rendsze-
res ellenőrzését sem.

Hegedűs István

Sajtóértekezlet a nemzet- közi bábfilm fesztivállal kapcsolatban

A bukaresti Athene Palace
színházban csütörtökön dé-
lőlt a sajtóértekezlet tartot-
tak a II. nemzetközi bábfilm-
fesztivál szervező bizottságának
tagjai, akik részletesen ismer-
tették a fesztivál műsorát.

A rendezvény során 14 or-
szágból összesen 36 film kerül
bemutatásra. A díjakat ki-
váló művészekből alakult nem-
zetközi zsűri osztja ki. A díj-
nyertes filmeket, valamint a
bemutatott filmek egy részét
megvásároljuk és utóbb szét-
küldjük a hazai moziknak.

Megalakult a bábszínházak fesztiváljának zsűrije

A Színművészek és Zenemű-
vészek Egyesületének székhá-
zában megalakult a bábszínházak
II. fesztiváljának zsűrije. A
zsűri tagjai között Anglia, az
Egyesült Arab Köztársaság, a
Csehszlovák Szocialista Köztár-
saság, a Kínai Népköztársaság,
Franciaország, a Német Demo-
kratikus Köztársaság, Olasz-
ország, Mexikó, a Lengyel Nép-
köztársaság, a Román Népköz-
társaság, az USA és a Szovjet-
unió bábművészeinek ismert
személyiségei, a bábfilm-fesztí-
váltól foglalkaló helyet. A zsű-
ri elnöke Marcel Breslasi
író választották meg.

Sport híradó Sport híradó

Aranyérmeseink

Ságunk miniszter, háromszor
emeltek népköztársaságunk
lobogóját a legmagasabbra.
Aljón itt a három arany-
érmes fényképe és neve, akik
e nagy dicsőséget kivívták:
Ion Dumitrescu csehbíró, az
agyagálgamb lövészetben har-
colta ki az elsőséget; Balázs
Jólan magasugró 185 cen-
timéteres teljesítményével, új
ragyogó olimpiai csuccsal
győzött; Dumitru Pirvulescu
birkózónk a kötöttfogású bir-
kózásban nehéz kizdelemben
és erős mezőnyben került az
éle.

Teba — Pécskai Progresul 2:1 (2:0)

A tartományi labdarúgó baj-
nokság első fordulójában el-
maradt mérkőzésre csütörtökön
előtűnt a CFR stadionban, a
következő összejövetelen állt
fel a két csapat.

Teba: Benkő — Drig, Marian,
Ignuta — Szabó, Tálai — Uz-
sora, Szabadai, Kmets, Macean,
Vencel.

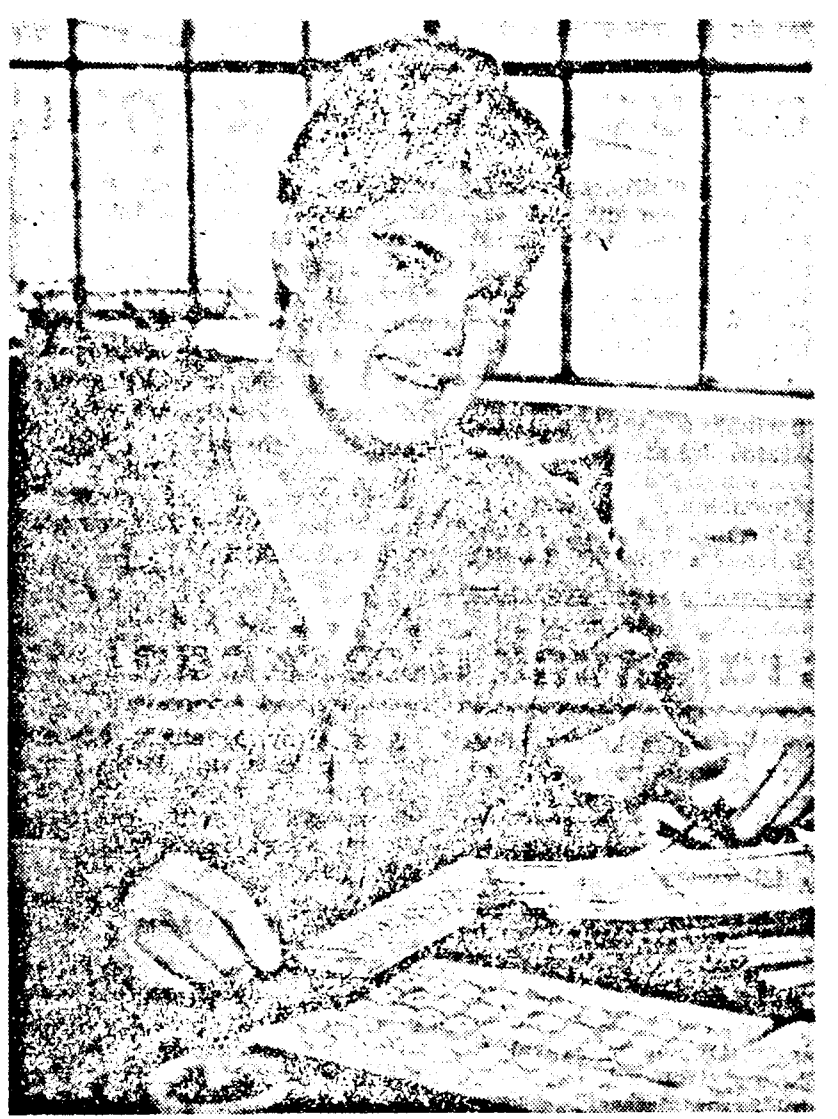
Progresul: Tóth — Ardelean,
Gahu, Hancobig — Borsos, Po-
petz — Tipel, Bakos, Curtiu,
Cosma, Seleusan.

Az aradi csapat kezdte a ja-
tékokat, de kezdés után a Pro-
gresul átvesszi a kezdeményezést
és az eléggé bizonytalankodó
Teba védelem miatt meleg
helyzetek adódnak az aradiak
kapujánál. Szabó hazazárása
Cosma elé kerül, akiknek közeli
lövését Benkő nehezen tisztázza
szögletre, majd Marian pont-
osan Curtu elé fejel, aki tizen-
hátra 6 méterről Benkőbe lö-
t. Tíz perc után kiegészülözöt-
tabbá válik a mérkőzés, a Teba
is veszélyeztet, főleg Kmets és
Uzsora révén, de eredménytelen-
ül.

Az első 25 perc után észreve-
hetően ellaposodik a játék, he-
lyenként unalmassá válik és
mintegy 10 perccel később
nem látni tervszerűséget és el-
gondolást a két csapat játéka-
ban. A 35. percben végre egy
szép Kmets-Uzsora összejáték-
nak vagyunk szemtanúi, amely
góllal végződik: a két játékos
a télpályáról hozza fel a lab-
dát és Kmets közelről a háló-
ba lövi 1:0 a Teba javára. Ez-
után változik a játék képe, az
aradi csapat jól játszik ezekben
a percekben és ennek eredmé-
nyeképpen megszűnik a máso-
dik gól is: Vencel kicszelezi Ha-
nobilgot, pontosan az üresen
hagyott Kmets elé ad, aki 6 mé-
terről a jobb felső sarokba he-
lyezi a labdát (2:0).

A második félidő 6. percében
Macean egyedül tör a kapu fe-
lé, de a kifutó kapus mellett
kapu mellé helyezi a labdát.

R. T.

Egy az öt közül

A NAPOK-
BAN találko-
zom az ötödik
Buse testvérrel,
akit — térje után Grigorescu Ve-
ronicának hívnak. Huga: Buse
Victoria, a December 30 gyár
élmunkásnője. Az, akiről már
nem egyszer írtunk s aki ver-
senyre kelt a legjobb szövön-
vel: Chincisan Luciuval. Há-
rom fiú is van a családban,
ezek közül Mircea Lippán ta-
nul a mezőgazdasági iskolában,
kettő pedig az ország nagy
munkatársainak dolgozik.

De most csak róla van szó,
Veronicáról.

Előbb csak a nevét jegyeztem
fel: azt mondták róla a Gra-
vura gyárban: jó munkás,
ügyes keze van, szorgalmas s
szakmai hozzáértése dicséretre-
méltó.

Azán odavezettek egy hosszú
asztalhoz, ahol a brigád csi-
szolta kis négyzetes asztal
közé a lakkozott jelyvényeket,
gombokat. Körülük egy barna,
magas asszony, kontyval a fe-
jében, mosolyogva nyújtott
kezet.

Beszédbe elegyedünk.

Nem hosszú az életrajzom.
Néhány mondatban elfér. Ta-
lálunk ezek az évek, amelyek itt
töltötték a gyárban — ezek a
legszívesebbek.

— Campani de Jos-ban szü-
löttem. Ott is jártam iskolába.
Amikor térhöz mentem, Arad-
ra kerültem. A Gravurában
kezdtem dolgozni, mert nagyon
vonzott ez a szakma. S azóta
itt vagyok. Közben elshant
négy esztendő.

FELIG LEHUNYT szemekkel
gondol vissza arra az időre,
amikor a gyárba került. Lágyan,
sok-sok érzéssel beszél erről.

— Eleinte szokatlan volt.
Mindennap szorongva léptem
át a gyár kapuját. Vajon meg-
felelek-e, vajon magtanulok-e

val mozog, mun-
kája szaporas, s
ahogy dolgozik,
azt csak di-
csérni lehet. E négy év sok
mindent hozott Veronicának.
Örömet, megtesztelt. Azt hi-
szom, emellett nagyobb, szebb
lábaim nem is lehet egy ember
életében. Valaki félhangon
mondta mellettem:

— Bizony, havonta 25 szá-
lékot is teljesít normán felül.
Látom az érmeiket, mely-
ket készített. Félvelettem munká-
ját, amint ott álltam az asztal
mellett. Kicsit réztil, könnyed
mozdulatok, piros lakk. Keve-
redtek a színek, éppen úgy,
mint Veronica felében az emlé-
kek, a gondolatok. S ebben a
fokozott figyelemben tompább-
nak tűnt a műhely zajja. Minth-
a távolról szűrődött volna ide.
Hemloka alatt nagy kíváncsi
szemek merednek a piaci ér-
mekre, melyeknek színei rőt-
rók s az ösre emlékeztetnek.
Igaz, kint is arra készül a ter-
mészet. Vetkezik a nyár. De
napos idő van még s a nap-
fény beragyogja Veronicát ar-
cát, amint ott, közvetlenül az
ablak mellett az asztal fölén
jól s az otthoni hegyek színeit
„méri” kicsi tüvel azokra az
érmekre, melyeket turisták tűz-
nek fel kabátjuk hajtókájára.

Böszörményi Zoltán

Szeptember 15.-e reggelén a 3-as számú középiskolában

Elérkezett hát szeptember 15.
Jötték már alig várták a 3.
számú középiskola tanulói is.
Mert akármennyire gondtala-
nul, iskolai kötelezettségek nél-

kül is teltek a szünidő napjai,
az utóbbi időben mégis hiá-
nyozni kezdett az iskola, a pa-
tások.

Vége-hossza nem volt a kér-
déseknak az ényitót meg-
előző napokban.

— Vajon másik osztályba
költözzünk-e az idén?

— Nehezebb lesznek-e az új
tantárgyak?

Az iskola nagy udvarára egy-
re csak jönnek a gyerekek, az-
tán felhangzik a csengő. Munká-
kára, kötelezettségjelzésére szö-
lit. Az udvar szinte már egé-
szén megtelt vidáman beszél-
gető, egyenruhás diákokkal.
Sokan most találkoznak első-
ször az év vége óta. A kis pi-
rosnyakkendősköz odaszaladnak
az ujjonnan érkezőkhez, kedves
szóval köszöntik az iskola új ta-
nulóit. Különösen az ötödikek
és nyolcadikosok csoport-
jában nagy a sűrűség. De
villámgyorsan áttesnek az is-
merkedés formáinak, pár
perc múlva mindent tudnak az
új osztálytársáról, azt, hogy me-
lyik iskolába járt, ki volt a ta-
nítója, tanára, osztályfőnöke,
sok ezzel.

Azán elcsendesedik a szibon-
gó sereg. Réhon József igazga-
tó elvtárs hangja csendül. Vá-
leleji köszöntést örmömmel fo-
gadja a tanulók. Megszívlelik
a jótanácsokat is, szívükbe vé-
sítik az ott elhangzottakat.

Majd Kovács Enikő a ploni-
rok köszöntést tolmácsolja.
Jidavu Lucian a nagydíjakat
nevében bízott tanulóitársait
az új tanév első reggelén.
Azután következnek a legújra-
lyesebb pillanat az V—VII.
osztályos tanulókat az udvaron
maradnak. S az asztalon sora-
kozó nagy halom tankönyv rö-
videsen gazdára talál az V., VI.,
VII-es tanulókat között. Minde-
gyik tanulóra kötelezi a tanuló-
kat. A 3-as számú középiskola
tanulói nem is maradnak adó-
sok ezzel.

A „MATEM” SZÖVETKEZET
„Casnică”
RÉSZELE
az EMINESCU u. 92. alatt
megkezdte működését
és a következő munkálatokat
vállalja:
NAGYMOSÁS háznál géppel
vagy kézzel
NAGYTAKARÍTÁS háznál géppel
BETEGÁPOLÁS éjjel- nappal
GYERMEKEK FELÜGYELETE szülők távolléte
esetén

TELEFON: 10-98

VELTA SPARE AZ AJÁNDÉK

Velta Spare, szegényparasztesalád gyerme-
keként 1922-ben született Lettorszában.
Mintán elvégezte az orvosi főiskolát,
husz éves korában katonának jelentkezett,
frontra ment a Nagy Honvédő Háború idején.
1947-ben leszerelt és visszateért hazájába.
Több éve közreműködik újságoknál és folyó-
iratoknál. Első karcolatait 1949-ben, első elbe-
széssel 1952-ben kerültek sajtó alá.

Észak-Ukrajnában történt,
egy kis állomáson. Ro-
bogott velünk a vonat s mi
egyre énekelünk. Ugy tűnt ne-
lünk, hogy így sebesebben re-
pül az idő. Nagyon, de nagyon
sietős volt utunk. Ott esztende-
je, hogy utoljára otthon jár-
tam. Egész éven egyre-másra
tértek haza a kőtelek, de mi,
a szaporók még mindig egy-
günkönél rostokoltunk. Munkánk
a felszabadított városok romjai
között, akárcsak eddig, most is
veszélyes volt és nehéz.

Ot esztendő — nem nagy idő
az ember életében, szokták
mondani. Nekem más a véle-
ményem. Ennyi idő alatt elvé-
gezhettem volna az egyetemem.
Akkor, negyvenegyben éppen
tizenhétéves voltam és végre
pompásan megtanultam ke-
rengőzni. Azóta egészen elfe-
lejttem. Azt hiszem, nem is
án ill nekem a finom, világos
selyemruha — megnehet túl na-
gyokat lenni, hiszen annyi
ideig meneteltem egy sorban a
katonákkal. No meg azt is re-
besgetik, hogy ritkán mosoly-
gok.

már virággal. Az első aratták
le a babért, mint mindig. Az
asszonyok süteményt, tejet és
napraforgómagot árulnak a si-
nek mellett. Nem szoktam nap-
raforgómagot ropogtatni, in-
kább egy pohár tejet vásárolok
és egy hajtszár klizsom. Unot-
tan kószálok a peron mentén.
Bajtársaim hívogatnak, szalad-
junk le együtt a folyóhoz, de
semmi kedvem velük tartani.
Azt képelem, gyorsabban in-
dul el a vonat, ha egész idő
alatt itt maradok.

Minden elemőzést eladtak,
elmentek az asszonyok. Fehér
fejkendőik eltűnnek a bokrok
mögött és mi magunkra ma-
radunk. Mi — a kopott, lizsált,
sárgított kifakult frontingekbe
bujtatott emberek.

A mieink kényelmesen elter-
peszkednek egy naposított kis
dombon a vasúti töltés mö-
gött. Összetartanak most is,
mint minden alkalommal.
Gyilkma Szapovalov magával hur-
colja mandolinját, nem képes
megvárni tőle. Most is pengeli.
Tulajdonképpen oda kellene
mennem, hogy összeszadjam,
mert majd ismét felszajdaja se-
bestül kezét. Micsoda ember ez
a Gyilkma! Hiszen maga is jól
tudja, hogy egész éjjel hány-
kolódik majd és nyöszörög a
fájdalomtól, de nem és nem
lehet meg a mandolinja nélkül.
Csökönyös, engedetlen. De ne-
kem éppen ezért tetszik. Jó-
barátok vagyunk.

— Gyilkma! — Igvekszem szí-
górabb hangot megütni. — Leg-
alább Kijevig halgatlak rámi!
Kijevben elváltam. En tovább
utazom Riga felé. A többiek,
mindenki megy a maga útján.
— Grisha Peszserikov Ogyesz-

Ami elvesszünk tér haza
A utolsónak ezen az ál-
lomáson át. Nem is fogadtak

Áramlatok a Fekete-tengerig

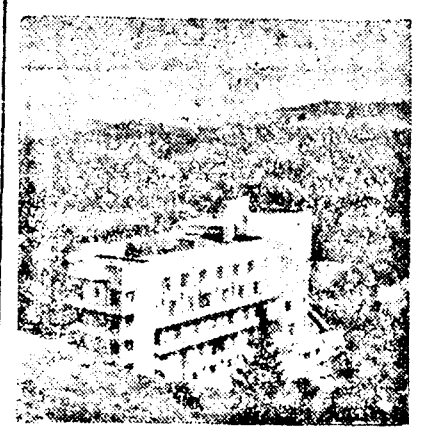
Alexandru Vlahuțával

A Páring magaslatain

Hajnalban utarkellünk. A falu ködbeburkoltan marad mögöttünk. Egy órahosszat bukkel vegyes völgyerdőn át poroszkálunk végig, majd egy tisztásra érkezünk. Lovaink lihegve feszítik neki szügyüket a meredek, apró füvel benőtt, repedezett földön, kopár hegyoldalnak. Két szálfatemetű, tagbaszakadt hegyilakó lépdek a lovak mellett. Könnyedén, rugalmasan járnak, szinte lebegnek. Nagy nehézségek árán váhadták ki ezt a keskeny ösvényt, melyen haladunk. A No. vici oldalánál kezdődik a mély földomlások, vízvázta sziklatégek közt kigyózik egészen Titveleig. Öt órán át tartó lovaglás után leszállunk a nyeregéből s egy hűs levegőjű fenyveserdőbe húzódunk be, mely kucsma gyanánt ül a havas hegy csucsán. Csermelyek házózzák be keresztül-kesül az erdőt, melynek közepén néhány faház áll, nyárilakként, csendkedvelő, tiszta levegőre vágyó, természetszerető emberek számára. Két órán át gyönyörködünk e mennyel hely megitő szépségében, aztán felszedelőködünk. Az erdőből kiérve, jobbkéz felé fordulunk és egyórai nehézkapato után ott állunk a Pápusa csucsán, ezen a csupasz magányos havason, amely ugy magasodik a Titvele fölé, mint valami süvegkor. Végtelen szemhatár nyílik meg körülöttünk, tisztán látjuk a távoli hegyek gerincét. Északra és nyugatra a Vulkán-hegység tar sziklacsucsi határolják a térséget, zeg-zugos vonalban húzódva az Oslea oldalától a Zsil völgyzorosáig. Itt kezdődnek aztán egymásba toldódni a Páring magaslatai. Egykor jég borította ezt a büszke havast, a jég aztán lassan olvadni kezdett róla s ott maradtak ködröltoe a jégárváitja völgykatla-

nok, bennük azokkal a víztől legömbölyített hátu fehér sziklakövekkel, meg itt-ott egy-egy kék tavacskaival s néhány csodaszép forrással. A hátterben nyugat-keleti irányban örök-ként állnak egymás mellett a csucsóriások: a Comanda Prisloapelor, a Grivele, a 2500 méternél is magasabb Mindra, a Gruia, a Pietra Tăiată, meg a Coasta lui Rusu. A Mohoru! háta mögüll kilindulva kétféle ágazik el a Páring taraja s már a forrástól kezdve közrefogja a Lotru vizét, odébb egyesíti a Lotrițaeával s mely mederben görgetve alá odadaveregeli a sziklához, elvezeti a sziklához, elvezeti egész Brezoiuon tulig, ahol a Lotru kisiklik öleléséből s beszalad az Olbia. Csak déli irányban nyílik szélesebb szemhatár s nyugodhatik meg tekintetünk völgytisztásokon. A szemhatár szélen néhány ezüstös folt csillog a világos sávbán, mintha apró tüködarabocskák szikráznának a nap fényében. Ott van Turgu-Jiu...

(Részlet Alexandru Vlahuță Szépséges Románia című könyvéből.)

Az 1400 méter magasságban épült szinajai turista szállótól festői kilátás nyílik a környező vidékre, a Prahova völgyére.

Országjárók

Sokan járták ez előtt is az országot. Vándorlással a kezükben, gyalog és legtöbbször meztől. Nem volt semmijük, csak a kincseket erő dolgos kezük. Persze, a kincseket mások vágják szobrá s a verejtékért csak szűkös, sokszor keserű kenyér jutott. S miről is mesélték ezek az országjárók? A szinte térdig erő sárról, az elhanyagoltságról, no és a mindenütt fellelhető szegénységről. Ez állandóan napirenden volt. Sokszor nem is láttak meg semmi mást s emlékükből is csak egy maradt meg egy-egy falu, vagy város, hogy ott biza még kenyeret is szűkös adtak... Ma is vannak országjárók, soha, soha nem voltak ennyien. Fizetett pilhenő szabad-ságuk alatt a dolgozók milliói barangolják be hazánk csodaszép tájait, szervezett, nagy kiránduló csoportokban és kis baráti körben, a családdal... S utaznak nálunk minden esztendőben sokszázezer pilhenő és fűrdőhelyekre, oda, ahová alig másfél évtizeddel ezelőtt még csak azok mehettek, akiknek más verejtéke nyomán dagadt puffadtra a pénztárcájuk. Bár a tökések és földesurak sohasem becsülték meg a drága szülőháza kincseit, szépségeit s

dus „jóvedelmük” nagyrészt külföldön hirdálták el. De ez ma már csak továbbint, rossz álom, már csak múlt, ami soha, soha vissza nem tér. S miről is beszélnek a mai országjárók, az üdülők, nyaralók, kirándulók, akik Áramarostól a Fekete-tengeri birtokbavesszik mindazt, ami szép és jó ebben a csodás országban? Van, aki a tenger mindig változó, majd szelíden elalvó, majd dühödő vadként, ijesszően morogó víztömegének titvóletétől nem tud szabadulni. Mások az égbenyúló hegyek örökzöld fenyőkoronáit s az ózondus levegőt dicsérik fenntartás nélkül. Sokan idézik pazarszerűségét, kényelmes fűrdőhelyeinket, a nagyerejű gyógyforrásokat... Talán már nincs is olyan dolgozó ebben az országban, aki ne őrizne, ne deledgetne néhány félve melengtetett emléket, valami felejtethetetlenül megejtő hazánk természet-adta szépségeiből. S ezek az emlékek az évek multával sokasodnak, gyarapodnak és barangolják dolgos életünk mindennapjait. Alább néhányat idézünk a csokorba szedett emlékekből.

Szováta gyógyvize, a híres Medve tó is sok látogatót, kirándulót vonz. Képünk az egyik forgalmas utcát ábrázolja.

Várnak a hegyek...

EGY ÜZEMI TERMÉSZETJÁRO SZAKKOR TEVEKENYSÉGE-RŐL

A Dimitrov-gyárban a természetjárás mozgalom hosszú multra tekinthet vissza. Még a felszabadulás utáni években rendezték meg az üzemi dolgo-

zói az első közös kirándulást. A hétvégét, a pilhenő napot a szabadban, a Csálai erdő árnyas fái alatt, a Hármassziget puha gyepszőnyegén, vagy az Arad-hegységi menedékházakban, Kaszóján, Debela Gorán töltötték. Aztán jöttek a nagyobb állomások. Az eltelt időszakban jelentősen gyarapodott a természetjárók száma s egyre nagyobb kirándulásokat szerveztek. 1956-ban a Bihari hegységbe, Sina de valera látogatott el. Bejárták a hegység nagyrészt, meglekintették nevezetességeit. 1958 emlékezetes év szám az üzemi turista mozgalmában. Mintegy 15 merész vállalkozó nyári szabadságát a Retyezát „felderítésére” fordította. Ujabb felejtethetetlen dátum: 1959. Fogarasi havasok. S közben számtalan kétnapos, hétvégi kirándulás, amelyek során nemcsak az erdők, bércek szépségével ismerkedtek meg a vagonygyárakban, hanem a dolgozó né alkotómunkája nyomán születő új városnegyedek, gyárakkal. Ki tudná valamennyit felsorolni? Egy-egy jókora köteg fénykép tartja éhen valameny-nyi kirándulás emlékeit. A természetjáró kör tagjainak az a céljuk, hogy minél teljesebben megismerjék az országot, természetét kincsel, az épülő új városnegyedek-
kel, gyárakkal.

Kirándulás a Bihari hegyekben

Jókedv, muzikaszó

Igy kezdődött az Áramszol-gálatási Váhalat dolgozóinak kétnapos kirándulása a Meziádi cseppkő- és a Scărisoarai jégbarlangba. Mind a 23 „turista” arcan derű sugárzott, amikor felszállt a RATA-tól erre az alkalomra bérbetűt autóra. Vége-hossza nem volt a tréfálkozásnak. A lehetőségekhez mérten mindenki a legjobb helyet igyekezett kiválasztani. A vendégek, — mert hát ilyenek is voltak — az őket megillető „zenekari ülésben” kaptak helyet. Senkinek nem volt oka panaszra. Kis késéssel utnak is indult a karaván. Egyik-másik erősen duzorodó látszák mosolyt varázsolt az arcokra. Nem lehetett eldönteni, hogy a kiránduló szándékosan csomagolt-e be az élektárába egyrészt, vagy csupán járatlanság miatt pakkolt fel ennyire? De sebj! Autókról vidáman nyelte az egymásután elmaradó ki-lő-

métereket. Nem panaszkodott a sok fölösleges holmi cipelésé miatt. A kis táská-rádióból vidám talpala való áradt. A tangóharmonika megiscsak erősebbnek bizonyult. Felcsendülő akkordjai betöltötték az autót, szinte versenyre keltek a motorzúgással. Minduntalan felhangzott a vidám nevetés. Az összevadász zsborgás azt igazolta, hogy töretlen a jókedv, vidámság. Így tartott ez egész uton. Tetőfokát akkor érte el, amikor este Meziádon vacsora után a kirándulás romantikájához tartozó szénapadlási pilhenes választottuk, majdnem teljes számban. De vezetőnk figyelmeztetett a másnapi reggeli korán kelésre, s csakhamar elalult a zai.

talán szépségül cseppkőszőlő, állat és állatnőfő növények alakjához hasonlító képződmények a természet művészi munkájának remekét táru-ltak előtt. Vezetőnk, aki évek óta járja már a barlangot, fadarhatatlanul magyaráz: — Ez itt Áram Iancu kürtje, itt a konyha, amott az éléskamra libával, bértéccsel, arra meg a nagy orgona, üttetői mélyen felzengő különös hangokkal, a pálmafa, fent meg, a barlang legtefele a posta (szekrényke szerű képződmény) ahová néhány látogató pár soros felvezést helyezett el, hard olvassa más is észrevételeiket.

Egy kis bosszúság

S következett volna az utabb élmény a Scărisoarai jégbarlang. Vissza. Betámasztva a motor közelében ülők furcsa muzsikára figyeltek fel. Nem a jókedvű fiatalok dalaira, hanem a motor panaszaivan zörgő, haragosan zörögő szénapadlására. Eleinte senki sem vette komolyan a figyelmeztetést. Betámasztva bekvetkezett a nemvárt meglepetés. Valamenyik alvász az eltűnt. Kényvers megálló. Szerencsére mindig akadnak segítőkészek is. A belépvett génelőadás dolgozó szövegeit rá ezuttal a dícsőretre, meg azok a fluk csoportunkból, akik köntöktig jártak az oltában, motorházaiban, csak-hogy minél hamarabb ismét utarakelhesünk. Huszonkét órai kényvers megálló után folytathatuk utunkat. Scărisoara-ról kénytelen, kellefien lemondunk.

De minden jó, ha a vége jó, tartja a közmondás. S ha már nem is láthattuk a jégbarlangot, kárpótlásul a Nagyvárad melletti Victoria fűrdőre látogattunk el. Rövid pilhenő után ismét utarakeltünk. Hazafelé is vidáman felt az idő. A motor, mintha soha nem lett volna semmi bajja még éhesebben falta a kilométereket. Sietett haza a nagy országjárásból.

Nyaranta sok ezer dolgozó keresi fel a Gyilkos tó vadregészt táját. A hegymászás után jó pilhenő nyí a csónakázás a tavon.

Rövid pilhenő az 501 éves, ifjú városban

A tavasszal történt. Még nem érkezett el a szabadságok „hivatalos csucsorgalma”, amikor 105 rajoni kollektivistá fiatalis felkerekedett, utnak indult látogatába az ország szíve, Bukarest felé. A fővárosba százával érkeztek akkor is a látogatók. S az 501 éves, napról-napra ifjuló város vendégszerető házigazdához illően ezernyi udonsággal, látnivalóval fogadta messziről érkezett vendégeit. Megszámlálhatatlan volt az érkezők száma. A város kinek-kinek feltárta szépségeit, kincseit. Akinek sok ráérő ideje volt, az gyalogszerrel vágott neki a beláthatatlan bulvárok-nak, népes, forgalmas utcáknak. Az égbenyúló munkástömb-házak láttán magyarázat nélkül is megértette, hogy itt mindennap születik valami új. A régi épületek, muzeumok a történelmet idézték. Az utcákon a mozgalmass, rohanó jelen. A transzparensekrl ide világító számok, a mozgósító erejű jelszavak meg a jövőt varázsolják elének...

nak az új lakónegyedek, a Floreasca, a Vatra Luminoasă, Bucuresti-Noi. Nem bucsuzhatunk Bukarestből anélkül, hogy ne tekintenék meg az Opera- és Balet Színház egyik előadását, vagy ne hallgatnók végig egy hangversenyt az Atheneumban. Aki igazán meg akarja ismer-ni Bukarestet, az legalább egy nyári szabadságát áldozza rá. A 105 ifjú kollektivistának is bizony alig jutott ideje mindent meglekinteni. Majd legközelebb!

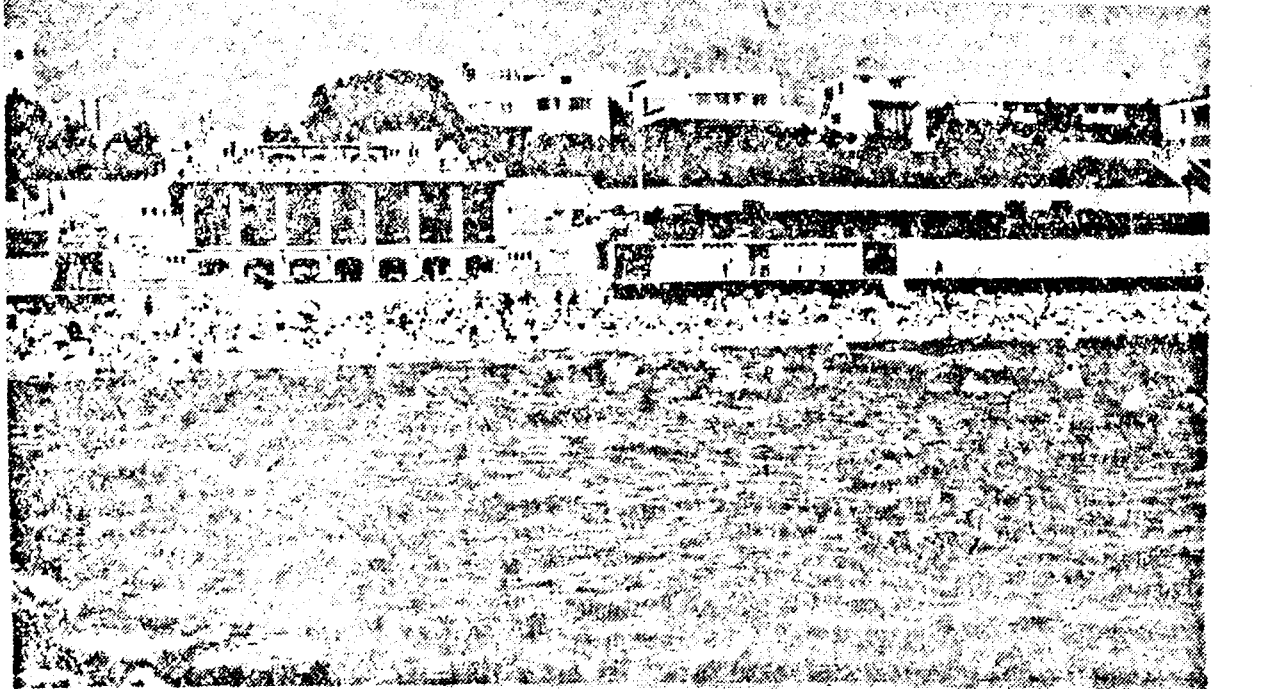
Milyen szűn is a tenger? Talán olyan, mint az a zölde szövet ott a kirakatban? De lehet, hogy sötétebb. Különösen amikor vad viharok tépik, kavariák hatalmas víztömegeit. Az is lehet, hogy fekete, hiszen mélt is neveztek volna más-
képpen Fekete-tengernek? Igy látogatja magában az ismeretlen tenger külsőjét az, aki első alkalommal utazik oda, hogy simogató, puha homokjában napsütötte partjain pilhen-

je ki a mindennapos munka fáradalmait, gyűjtson friss erőt az új feladatok valóra váltásához. S amint megpillantja a vízzengeteg, elámul. Nem ilyennek gondolta, hiszen ez minden képeztelt felülmúll! Szinte leirhatatlan, mily nagy-szerű látvány, amint a csillagos víz tükörn egy-egy csónak hímázózik, a felhőtlen kék égen pedig fehér-szürke hal-lásmadarak repkednek, majd hirtelen lecsapódnak a víz tük-rére zsákmányért. Az aranylő homokban ezerszámra napoznak a pilhenő dolgozók. Aki azt szeretné megtudni, hányan is lehetnek ott a parti fűvényen, bizony olyanféle feladatra vállalkozni, mint aki a homok-szemeket akarná számbavenni, türelmes számolással. Persze, sikertelenül.

Se szeri, se száma a tengerparton nyaralóknak. Hiszen a dolgozókön kívül, vannak itt családtagok, gyerekek is. Három-négy napos vendégek Bukarestből. Boclort Leontina, a TEBA-gyár fiatal fonónője idén nyaralt első alkalommal a tengerparton. A fiatal szőke lány harmadik éve dolgozik a gyár gyűrűs fonóátlában. A textil középiskola elvégzése után került oda. Munkájának eredményességét igazolja az a beutaló is,

Első nyaralás

Tucudeanu Petre bácsita nyáron kellemes meglepetés érte. Üdülőjeget kapott a szakszervezeti bizottságtól. A jelenen ez állt: kététnes tengerparti nyaralás. Egyre szabadott, hogy ő még sohasem volt nyaralni, azt se tudja, milyen lehet ott az élet, távol a családtól, a megszokott környezetétől. Mert Tucudeanu bácsi nagyon hozzánőtt mindezekhez. 36 éve, hogy elszegődött a vasúthoz, s bizony ez alatt nagyon megszokta a munkáját. Szolgálatán kívül nemigen utazott. A tenger is, ahova most pilhenőre kilidk, csak a térképről ismerte. Pedig a vasutasoknak — hivatásuk természetéből ered ez — alkalmuk nyílik arra, hogy széltében-hosszában bejárják az országot, Tucudeanu bácsi mégsem ismeri egészen. Fékezőként kezdte az utakat járni, Tóvis, Karánsebes, Brád felé, északon egészen Kolozsvárig, lent délen pedig Bukarestig. Az idő ezüst szálakat szőtt sötét hajába. De lehet, hogy arrahaladtában, a havasok loptak fehérén csillogó éklükből Tucudeanu bácsi hajába is ezüstöt. Lassan már a nyugdíjhoz közeledik. Barátságos szemében pajos tény csil-lan, amikor a megtett kilométerekről kérdezem. — Hány kilométert utaztam összesen? — lassan ismétli a kérdést, mintha megpróbálná összeadni a sok-sok ut hossz-sát. Addig kutat emlékezetében, míg kikerekedik a szám. — Hát, havonta körülbelül 3.000 kilométert. Hínyzor kitélt volna ebből az ut Vasile Roaitáig és vissza Aradig. S mégsem teltelt. Ujába volt szabadjegye, amellé még pénz is kellett. Amióta meg mehelett volna, egyre csak azt halgattatta: — Eljárt az idő, nem való, hogy egyedül olyan messze menjek. A nyáron mégis utra kelt. Mint aki első alkalommal jár ezen az utvonalon, élénk figyelemmel kísérté az elsuhanó kilométereket. Bukaresttől Konstancaig ugyan-csak ügyelt, hogy semmit ne mulasszon el a látnivalókból. Erre még soha nem járt. Aztán a tenger, a fogadtatás, az elhelyezkedés izgalmait keritette hatalmába. Ismerkedés a szabadtórrakkal. A szálláshelyi öntő a két bukaresti munkás jó társaknak bizonyultak. Az ellátás kifogástalan volt. — Jövőre elmegye-e utra? — faggatom. Hunyort mosoly bukkant az ajka körül. — El bizony! De az asszonyt is viszem. Hadd lássa ő is a tengeret, hadd érezze még inkább, hogyan gondoskodnak ma a dolgozó emberről.

A legközelebb talán itt, a tengerparton nyaraltak

ami Leontinát feljogosította arra, hogy júli us 7-től július 18-ig Vasile Roaitá egyik jól berendezett villájában lakják. A napsugár, a víz nagy örömet szerzett neki. Vége-hossza nem volt a napozásnak. Talán, ha éjjel nem a hold ragyogja be ezüstös sugaraival a csillámló tengeret, akkor is fűrdőket volna. A kellemes a hasznossal — így tartja a közmondás. A pilhenést, a szórakozást tanulással, új ismeretek gyarapítá-sával kötötte össze Boclort Leontina is. Hiszen az esti iskola XI. osztályos tanulója. Felkereste tehát Konstanca, a régészeti muzeumot. Végig csodálta a tengeri halak ezernyi változatát a hal-akváriumban. Eforán az új építkezéseket nézte, meglekítogatta Techirghiolit is. Csak ugy teljes a tengerparti nyaralás, ha végig járja az ember az egész partvidéket.

Tent Silvia is a gyűrűs fonóátlában dolgozik, már ötödik éve. Így emlékszik vissza az eltelt nyári szabadságára: 1955-ben végeztem a textil középiskolát, 1956-ban itthon maradtam. 1957: Szováta. 1958: Borszék. 1959: Vasile Roaitá. 1960: Ismét Vasile Roaitá. Ezután még egy év szám: 1961: körutazás az országban. Megismerni az országot, az embereket és sok élményt, felejtethetetlen emléket gyűjteni...